

Arrest

nr. 203 789 van 14 mei 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. BEEKEN
Kraasbeekstraat 41
3390 TIELT-WINGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 oktober 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die *loco* advocaat R. BEEKEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 januari 2015 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 1 april 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 9 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Bij arrest nr. 151 873 van 7 september 2015 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.5. Op 9 januari 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. Op 28 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Op 11 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten

(...)

en haar drie kinderen :

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Zij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van hem arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 25/04/2015.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene diende één asielaanvraag in (namelijk op 19/01/2015. Het CGVS verwierp deze aanvragen. Door het CGVS en de RW werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende op 09/01/2017 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 28/03/2017. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene kwam naar België op 12/01/2015. Haar man Y.R. (...) (°xxx) vertoefde al sinds 2011 in België. Zij bracht hun twee kinderen mee. Y.E. (...) (°xxx) en Y.A.E. (...) (°xxx). Ze kregen op xxx in België een derde kind: Y.M. (...). Het hele gezin is illegaal en dient het land te verlaten. Aangezien bij verwijdering de familiale cel intact blijft, is er van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM geen sprake.

Betrokkene woont al sinds 2015 in België. Het feit dat betrokkene een privéleven opbouwde, Nederlands leerde geeft haar geen automatisch recht op verblijf. Zij bracht bovendien het grootste deel van haar leven door in het land van herkomst, zij spreekt nog Turks en kent er heeft er nog familie/vrienden /kennissen wonen. Tijdens het gesprek over de verblijfstoestand op 28/08/2017 met een ambtenaar van DVZ vermeldde betrokkene dat haar gezin gratis in een huis van de familie zou kunnen verblijven en dat zij daar gemakkelijk aan werk kan geraken. Deze elementen zullen haar re-integratie in de Turkse maatschappij bevorderen. Een inbreuk op artikel 8 van het EVRM met betrekking tot het privéleven kan bijgevolg niet gestaafd worden.

Zij heeft ook familie in België (een schoonbroer) die recht heeft op verblijf. Het staat de schoonbroer van betrokkene vrij om haar achterna te reizen naar Turkije. Bovendien kan betrokkene bij de Belgische diplomatieke post in Turkije procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Ze kunnen ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Hoewel betrokkene een inreisverbod krijgt opgelegd, kan zij steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om haar schoonfamilie broer in België te komen bezoeken. Ten opzichte van de broer in België is er dus evenmin sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Twee van de drie kinderen zijn schoolplichtig en gaan ook effectief naar school. Zij spreken Nederlands en bouwden een netwerk van sociale contacten op in België. Voor de twee oudste kinderen geldt dat zij een groot stuk van hun leven in Turkije doorbrachten en daardoor nog bekend zijn met de Turkse cultuur. Bovendien spreken zij met hun ouders Turks. Het schooljaar is nog maar een maand bezig, waarschijnlijk kunnen de schoolgaande kinderen nog aansluiten in hun eigen studiejaar en hoeven zij geen jaar te verliezen. Het feit dat de kinderen enkele jaren in België school hebben gelopen geeft hen geen recht op verblijf. Het jongste kind is geboren in België. Aangezien hij nog maar een jaar oud is, is het vrij onwaarschijnlijk dat hij zich zijn verblijf in België nog zal herinneren. We kunnen in zijn geval niet stellen dat er een band is ontstaan tussen het kind en de Belgische maatschappij. De conclusie luidt dat de drie kinderen in staat zijn om (opnieuw) te integreren in de Turkse maatschappij.

Betrokkene werd op 28/08/2017 te Brussel door een ambtenaar van DVZ geïnformeerd over de toestand van haar dossier, de mogelijkheid van vrijwillige terugkeer en de procedure van een gedwongen terugkeer. Toch besloten zijn haar gezin om in België te blijven.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

De motieven voor de verwijdering, hierboven ter kennis gegeven, staven tevens de terugleiding.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

De motieven voor de verwijdering, hierboven ter kennis gegeven, staven tevens de vasthouding.

CONCLUSIE: Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

CR: Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Turkije.“

1.8. Op 11 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

(...)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11/10/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2) R

EDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 25/04/2015.. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans op 28/08/2017 te Brussel door een ambtenaar van DVZ geïnformeerd over de toestand van haar dossier, de mogelijkheid van vrijwillige terugkeer en de procedure van een gedwongen terugkeer. Toch besloten zijn haar gezin om in België te blijven.

Betrokkene vroeg asiel aan in België en wou zich ook laten regulariseren volgens artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willenverblijven, is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan TWEE jaar.

Betrokkene kwam naar België op 12/01/2015. Haar man Y.R. (...) (°xxx) vertoefde al sinds 2011 in België. Zij bracht hun twee kinderen mee. Y.E. (...) (°xxx) en Y.A.E. (...) (°xxx). Ze kregen op xxx in België een derde kind: Y.M. (...). Het hele gezin is illegaal en dient het land te verlaten. Aangezien bij verwijdering de familiale cel intact blijft, is er van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM geen sprake.

Betrokkene woont al sinds 2015 in België. Het feit dat betrokkene een privéleven opbouwde, Nederlands leerde geeft haar geen automatisch recht op verblijf. Zij bracht bovendien het grootste deel van haar leven door in het land van herkomst, zij spreekt nog Turks en kent er heeft er nog familie/vrienden /kennissen wonen. Tijdens het gesprek over de verblijfstoestand op 28/08/2017 met een ambtenaar van DVZ vermeldde betrokkene dat haar gezin gratis in een huis van de familie zou kunnen verblijven en dat zij daar gemakkelijk aan werk kan geraken. Deze elementen zullen haar re-integratie in de Turkse maatschappij bevorderen. Een inbreuk op artikel 8 van het EVRM met betrekking tot het privéleven kan bijgevolg niet gestaafd worden.

Zij heeft ook familie in België (een schoonbroer) die recht heeft op verblijf. Het staat de schoonbroer van betrokkene vrij om hem achterna te reizen naar Turkije. Bovendien kan betrokkene bij de Belgische diplomatieke post in Turkije procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Ze kunnen ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Hoewel betrokkene een inreisverbod krijgt opgelegd, kan zij steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om haar schoonfamilie in België te komen bezoeken. Ten opzichte van de schoonfamilie in België is er dus evenmin sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM."

1.9. Op 13 oktober 2017 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in vanuit de FITT-woning.

1.10. Op 16 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker

1.11. Op 17 oktober 2017 dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen de beslissingen vermeld in punt 1.7. en punt 1.8.

1.12. Op 19 oktober 2017 bij arrest nr. 193 942 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermeld in punt 1.11.

1.13. Op 22 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.14. Bij arrest nr. 196 283 van 7 december 2017 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.13.

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

De eerste bestreden beslissing omvat tevens een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Voornoemd artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoekende partij zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13septies, dient te worden opgemerkt dat hiertegen op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 5 *in fine* van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de wet van 19 januari 2012) en van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij zich tevens beroept op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

4.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Aangezien de Belgische Staat naliet om tegen 24 december 2010 de “richtlijn terugkeer” van de EU in hun nationale rechtsorde om te zetten; Dat deze richtlijn (2008/115/EG) gemeenschappelijke normen en procedures stelt voor de terugkeer van derdelanders die illegaal in de EU verblijven; Dat zij zulks pas (gedeeltelijk) deed middels de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de 4 vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 17 februari 2012, IWT: 27 februari 2012); Dat art. 5in fine van deze wet voorziet dat men een vreemdeling enkel met het oog op de terugleiding naar de grens kan vasthouden, dit enkel voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van deze maatregel en dit enkel voor zover er geen andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan; Dat de wetgever dus (in navolging van de richtlijn) de detentie als een laatste middel beschouwt dat “met name” gerechtvaardigd is indien: - er risico op onderduiken bestaat, of - de betrokken onderdaan van een derde land de voorbereiding van de

terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert; Dat zulks in casu niet voorhanden is Dat verzoekende partij blijkens de eerste bestreden beslissing zonder enig probleem op 28 augustus 2017 door een ambtenaar van DVZ werd geïnformeerd inzake vrijwillige terugkeer; Dat DVZ het gezin, na het besluit om te blijven, zonder problemen heeft gelocaliseerd; Dat het toch opsluiten van verzoekende partij, terwijl er geen enkel risico op onderduiken bestaat, een schending impliceert van art. 51n fine van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 17 februari 2012, IWT: 27 februari 2012); Dat men minstens op die wijze een grove onzorgvuldigheid begaat waardoor de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd; Dat men minstens tekort schiet in zijn motiveringsplicht, nu men op geen enkele wijze aangeeft waarom de risicofactoren zoals vermeld in dit wetsartikel aanwezig zouden zijn, quod certa non; Dat de bestreden weigeringsbeslissing onvoldoende wordt door de hoger vermelde motivering gedragen, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl). Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending artt. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat het behoort dat de bestreden beslissing teniet gedaan wordt wegens schending van de motiveringsplicht (zowel op materieel als op formeel vlak); Dat het eerste middel gegrond is;"

4.1.2. Voormeld middel is volledig gericht tegen de beslissing tot vasthouding. De Raad herhaalt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. Het eerste middel is dan ook onontvankelijk.

4.1.3. In zoverre de kritiek van de verzoekende partij gericht zou zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en meer bepaald de beslissing tot afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten wijst de Raad op wat volgt.

4.1.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. In de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van haar arrestatie. Er wordt de verzoekende partij vervolgens geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend op grond van artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, daar zij niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. In de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de redenen worden vermeld voor het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek, wordt verduidelijkt dat zij geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gebracht op 25 april 2015 alsook dat er geen termijn van één tot zeven dagen toegekend wordt nu de verzoekende partij, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor dan verwacht kan worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten tot vrijwillig vertrekken, dat een dwangmaatregel proportioneel is, dat gelet op wat voorafgaat, geen termijn wordt toegekend. Voorts wordt gemotiveerd betreffende de asiel- en verblijfsaanvragen van de verzoekende partij, betreffende artikel 3 van het EVRM, betreffende haar gezin en artikel 8 van het EVRM, alsook betreffende haar familie in België en artikel 8 van het EVRM, betreffende haar langdurig verblijf en integratie in België, betreffende de re-integratie in de Turkse maatschappij en betreffende de band van de kinderen met België, inclusief hun scholing. Ten slotte wordt nog gewezen op het feit dat de verzoekende partij op 28 augustus 2017 in Brussel door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken geïnformeerd werd over de toestand

van haar dossier, de mogelijkheid van vrijwillige terugkeer en de procedure van een gedwongen terugkeer en dat zij en haar gezin besloten om in België te blijven.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.1.3.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.1.3.3. Indien de verzoekende partij haar kritiek dat op geen enkele wijze de 'risicofactoren' worden aangegeven, zou richten tegen de beslissing tot afwezigheid van termijn, kan de Raad enkel vaststellen dat wel degelijk toegelicht wordt waarom toepassing kon gemaakt worden van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel luidt als volgt:

"§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

[...]

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat afgeweken wordt van de termijn van zeven tot dertig dagen – in toepassing van artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet – omdat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan haar het laatste werd betekend op 25 april 2015. Eveneens blijkt uit de motieven waarom gekozen werd voor de afwezigheid van termijn, meer bepaald omdat de verzoekende partij, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor dan verwacht kan worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten tot vrijwillig vertrek, dat een dwangmaatregel proportioneel is. Voorts wordt ook gemotiveerd dat de verzoekende partij op 28 augustus 2017 in Brussel door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken geïnformeerd werd over de toestand van haar dossier, de mogelijkheid van vrijwillige terugkeer en de procedure van een gedwongen terugkeer en dat zij en haar gezin besloten om in België te blijven. De verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat de 'risicofactoren' niet werden vermeld in de bestreden beslissing.

4.1.3.4. Een schending van de motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.1.4. In de mate het eerste middel ontvankelijk is, is het ongegrond.

4.2. In een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht.

4.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Aangezien deze internationale normen een inhoudelijke toets impliceren; Dat deze internationale normen directe werking hebben; Dat de evenredigheid/proportionaliteit van de maatregel in verhouding tot de particuliere situatie van de opgesloten persoon dus dient te worden onderzocht (Europees Hof van de Rechten van de Mens, arrest nr. 22414/93 van 15 november 1996, Chahal t. Verenigd Koninkrijk en arrest nr. 13 zowel voor wat vrijheidsberoving betreft bij het binnenkomen als vrijheidsberoving naar aanleiding van een beslissing tot uitwijzing 229/03 van 29 januari 2008, Saadi t. Verenigd Koninkrijk); Dat de verwerende partij op geen enkele manier de particuliere situatie van de opgesloten persoon heeft onderzocht; in het andere geval zou zij ogenblikkelijk gezien hebben dat er geen enkel gevaar schuilt in het niet-opsluiten van verzoekende partij; Dat de verwerende partij op die manier bijgevolg artt. 3 en 5 EVRM heeft geschonden, hetgeen noopt tot de vernietiging van de bestreden beslissing; Dat de bestreden beslissing minstens dient te worden vernietigd, nu de verwerende partij manifest onzorgvuldig is geweest door het concrete geval niet te onderzoeken; Dat het tweede middel gegrond is;”

4.2.2. Voormeld middel is volledig gericht tegen de beslissing tot vasthouding. De Raad herhaalt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het tweede middel is dan ook onontvankelijk.

4.3. In een derde middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

4.3.1. Haar derde middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Aangezien de wetgever de minister enkel oplegde om een bevel af te geven indien er geen voor de rechtszoekende voordeliger internationaal verdrag geldt; Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij heeft onderzocht dat er inderdaad geen meer voordelige, internationale bepaling voorhanden is; Dat zij hiermee art. 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet en haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden; Dat, gezien de verwerende partij het stilzwijgen behield omtrent deze mogelijks aanwezige, meer voordelige internationale bepalingen, zij tevens haar motiveringsplicht heeft geschonden (zowel materieel als formeel); Dat het derde middel gegrond is;”

4.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.3.3. De verzoekende partij wordt een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

4.3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nalaat te preciseren welke meer voordelige bepaling(en) vervat in internationaal recht op haar van toepassing is/zijn waardoor de gemachtigde had kunnen of moeten afzien van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook niet in welk belang de verzoekende partij heeft bij haar kritiek dat niet blijkt dat de verwerende partij heeft onderzocht of er meer voordelige, internationale bepalingen voorhanden zijn.

4.3.5. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het de verwerende partij toekomt uiteen te zetten om welke redenen zij een beslissing neemt doch niet om steeds toe te lichten waarom zij geen beletsel ziet om deze beslissing te nemen. Het komt aan de verzoekende partij toe om aan te tonen welke meer voordelige internationale bepaling de verwerende partij ten onrechte niet onderzocht of toegepast heeft. Ten slotte stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij hogere rechtsnormen, meer bepaald de artikelen 3 en 8 van het EVRM, heeft onderzocht, doch heeft geconcludeerd dat van voormelde artikelen, door het nemen van de bestreden beslissing, geen schending voorligt. De verzoekende partij licht niet toe met welke andere meer voordelige bepaling vervat in internationaal recht de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. De motivering van de eerste bestreden beslissing laat de verzoekende partij voldoende toe te begrijpen om welke reden de verwerende partij geen reden zag om af te zien van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

4.3.6. Een schending van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, noch van de motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4.4. In een vierde middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

4.4.1. Het vierde middel wordt door de verzoekende partij uiteengezet als volgt:

“Aangezien art. 74/14 Vreemdelingenwet de afwezigheid van termijn niet als noodzakelijk stelt; Dat de wetgever zulks formuleert als een mogelijkheid; Dat de verwerende partij weliswaar aanhaalt waarom er een termijn kan ontzegd worden; Dat zij evenwel op geen enkele wijze motiveert waarom zij van oordeel is dat deze termijn ook werkelijk moet ontzegd worden; Dat zij hiermee art. 74/14 van de Vreemdelingenwet en haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden; Dat, gezien de verwerende partij het stilzwijgen behield omtrent het feit dat zij een keuzemogelijkheid heeft, doch meent dat zij de termijn moet ontzeggen, zij tevens haar motiveringsplicht heeft geschonden (zowel materieel als formeel); Dat het vierde middel gegrond is;”

4.4.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.4.3. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

[...]

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

4.4.4. De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij meent dat op geen enkele wijze gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij van oordeel is dat de termijn ook werkelijk moet ontzegd worden. Immers wordt in de bestreden beslissing niet enkel gewezen op artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet waarbij gespecificeerd wordt dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat een onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering, doch wordt ook specifiek gemotiveerd waarom de verwerende partij meent dat *in casu* een termijn van minder dan zeven dagen dient te worden toegepast en meer specifiek waarom *in casu* geen enkele termijn dient te worden toegekend. Zo kan in de eerste bestreden beslissing gelezen worden dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste haar ter kennis werd gebracht op 25 april 2015 alsook dat geen termijn wordt toegekend nu de verzoekende partij na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor dan verwacht kan worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten tot vrijwillig vertrek, dat een dwangmaatregel proportioneel is. Er blijkt aldus wel degelijk waarom de verwerende partij van oordeel is dat de termijn voor het verlaten van het grondgebied aan de verzoekende partij moet worden ontzegd. Zoals de verzoekende partij correct weergeeft is het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van een termijn een mogelijkheid conform artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en is de verwerende partij niet verplicht de termijn te ontzeggen, doch zulks betekent echter niet dat de verwerende partij dit niet zou kunnen doen om de aangegeven redenen.

4.4.5. Een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, noch van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, wordt aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

4.5. In een vijfde middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht.

4.5.1. De verzoekende partij geeft bij haar vijfde middel volgende toelichting:

“Aangezien, ten eerste, de verwerende partij stelt dat het met toepassing van art. 7, tweede lid Vreemdelingenwet noodzakelijk is om de betrokkene naar de grens te doen terugleiden. Dat nochtans art. 7, tweede lid Vreemdelingenwet de terugleiding naar de grens hoegenaamd niet als noodzakelijk voorziet. Dat dit artikel voorziet dat men de vreemdeling naar de grens kan terugleiden. Dat het middel zodoende gegrond is wegens schending van art. 7, tweede lid Vreemdelingenwet. Dat, ten tweede, de verwerende partij tevens haar motiveringssplicht schendt. Dat immers de verwerende partij, van zodra er enige keuzevrijheid is (zoals in casu ingevolge het kunnen) verplicht is te motiveren waarom men van de geboden mogelijkheid in casu effectief gebruik maakt. Dat de verwerende partij enkel de redenen van het bevel om het grondgebied te verlaten, herhaalt; Dat zulks evident louter dit bevel staft, niet waarom dit bevel zo nodig moet gepaard gaan met een terugleiding naar de grens; Dat zodoende de motivering inzake de terugleiding van de grens ontbreekt; Dat het vijfde middel gegrond is;”

4.5.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

4.5.3. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 7, tweede van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

4.5.4. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing in zoverre deze betrekking heeft op de beslissing tot terugleiding niet enkel gewezen wordt op artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, doch dat eveneens gewezen wordt op de motieven die de verwijdering staven. Gelet op het feit dat in de motieven van de verwijdering gestaafd wordt waarom artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet *in casu* wordt toegepast en gelet op de overige motieven waarbij onder meer gewezen wordt op de redenen waarom *in casu* een dwangverwijdering proportioneel is, blijkt wel degelijk waarom de verwerende partij *in casu* van mening is dat artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

Er blijkt aldus wel degelijk waarom de verwerende partij van oordeel is dat de terugleiding *in casu* noodzakelijk is. Zoals de verzoekende partij correct weergeeft is het terugleiden naar de grens een mogelijkheid conform artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet en is de verwerende partij niet verplicht een beslissing tot terugleiding naar de grens te nemen, doch zulks betekent echter niet dat de verwerende partij dit niet zou kunnen doen om de aangegeven redenen.

Het betoog van de verzoekende partij is niet dienstig.

4.5.5. Waar de verzoekende partij betoogt dat enkel de redenen van het bevel worden herhaald, dat zulks evident louter het bevel staft en niet waarom het bevel zo nodig gepaard moet gaan met een terugleiding naar de grens, lijkt de verzoekende partij er vooreerst aan voorbij te gaan dat in de motieven van de beslissing tot terugleiding naar de grens verwezen worden naar de motieven voor de verwijdering, wat aldus de motieven zijn voor het opleggen van het bevel en de motieven voor de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten. Uit de redenen voor het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten, met name dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van haar arrestatie, blijkt niet waarom dit bevel gepaard moet gaan met een terugleiding naar de grens.

Echter bepaalt artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde in de in artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen, de vreemdeling naar de grens kan doen terugleiden.

De verzoekende partij toont geenszins aan waarom de motieven voor de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten – situatie waarin het aldus mogelijk is de vreemdeling naar de grens te doen terugleiden – niet zouden volstaan voor het staven van de beslissing tot terugleiding naar de grens. Immers wordt in de motieven over de afwezigheid van termijn gewezen op het feit dat de verzoekende

partij, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor dan verwacht kan worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten tot vrijwillig vertrek, dat een dwangmaatregel proportioneel is, alsook op het feit dat de verzoekende partij op 28 augustus 2017 in Brussel door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken geïnformeerd werd over de toestand van haar dossier, de mogelijkheid van vrijwillige terugkeer en de procedure van een gedwongen terugkeer en dat zij en haar gezin besloten om in België te blijven. Uit deze motieven blijkt afdoende waarom de verwerende partij het *in casu* noodzakelijk acht een beslissing tot terugleiding naar de grens te nemen, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de motivering inzake de terugleiding naar de grens ontbreekt.

4.5.6. Een schending van de motiveringsplicht, noch van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het vijfde middel is ongegrond.

4.6. In een zesde middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 7, derde lid en 74/8, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht. Ze voert eveneens machtsoverschrijding aan.

4.6.1. Het zesde middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Voorafgaandelijk wenst verzoekende partij op te merken dat de Raadkamer van de correctionele rechtbank weliswaar bevoegd is om te oordelen over de opsluiting, doch dat Uw Raad wel degelijk bevoegd is om te oordelen of de beslissing tot vasthouding correct werd genomen. Aangezien, ten eerste, de verwerende partij stelt dat zij met toepassing van art. 7, derde lid Vreemdelingenwet de betrokkene dient op te sluiten; Dat nochtans art. 7, derde lid Vreemdelingenwet de opsluiting hoegenaamd niet als noodzakelijk voorziet; Dat dit artikel voorziet dat men de vreemdeling kan opsluiten; Dat het middel zodoende gegrond is wegens schending van art. 7, tweede lid Vreemdelingenwet; Dat, ten tweede, de vasthouding conform art. 7, derde lid Vreemdelingenwet, enkel mag indien er geen andere afdoende, maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast; Dat de verwerende partij wel aanhaalt waarom zij verzoekende partij wil vasthouden, maar niet in concreto toetst of er geen minder dwingende maatregelen op doeltreffende wijze kunnen worden toegepast, zodat zij haar zorgvuldigheidsplicht schendt; Dat immers, zoals reeds gezegd, de opsluiting geen enkele meerwaarde biedt voor het administratief dossier: verzoekster is nooit ondergedoken en zal dit ook nooit doen, al was het maar opdat haar kinderen naar school kunnen blijven gaan; Dat, ten derde, de verwerende partij dit niet enkel nalaat te toetsen, zij voert ook geen enkele motivering waarom er geen enkele andere afdoende, maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast; Dat de verwerende partij zodoende haar motiveringsplicht schendt, zowel op formeel als op materieel vlak; Dat, ten vierde, de verwerende partij haar macht overschrijdt door een door de wet geboden mogelijkheid als ware zij verplicht uit te voeren, dit zonder enig nazicht of er geen minder dwingende maatregelen even doeltreffend waren; Dat het zesde middel gegrond is;”

4.6.2. Voormeld middel is volledig gericht tegen de beslissing tot vasthouding. De Raad herhaalt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De verzoekende partij kan, gelet op voorgaande vaststelling, niet gevolgd worden waar zij meent dat de Raad bevoegd is om te oordelen of de beslissing tot vasthouding correct werd genomen.

Het zesde middel is dan ook onontvankelijk.

4.7. In een zevende middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. De verzoekende partij voert ook machtsoverschrijding aan.

4.7.1. De verzoekende partij zet haar zevende middel uiteen als volgt:

“Aangezien verzoekende partij op 11 september 2017 een asielaanvraag indiende; Dat de verwerende partij zulks op onzorgvuldige wijze niet registreerde; Dat zij hier op onzorgvuldige wijze geen melding van maakt in de bestreden beslissing, zodat zowel de zorgvuldigheidsplicht als de motiveringsplicht (zowel materieel als formeel) geschonden werden; Dat tevens art. 7, eerste lid Vreemdelingenwet geschonden wordt, gezien de verwerende partij dit artikel niet vermocht toe te passen op een asielzoeker, nu deze asielzoeker het recht heeft om in het Rijk te blijven zolang de aanvraag loopt, gezien hij anders op voorbarige wijze zou blootgesteld worden aan de gevaren van het thuisland; Dat de verwerende partij haar macht hierdoor overschreden heeft; Dat de verwerende partij hierdoor eveneens de artt. 2 en 3 EVRM geschonden worden; Dat het zevende middel geschonden werd;”

4.7.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.7.3. De verzoekende partij baseert haar betoog volledig op het feit dat zij op 11 september 2017 een asielaanvraag indiende.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij op 11 september 2017 een asielaanvraag indiende. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoekende partij een asielaanvraag indiende op 19 januari 2015 en dat deze asielaanvraag afgesloten is en de verzoekende partij aldus op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing geen asielzoeker meer is op grond van voormelde aanvragen. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij op 13 oktober 2017 – en aldus na het nemen van de eerste bestreden beslissing – een tweede asielaanvraag indiende. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij de asielaanvraag van 11 september 2017 niet registreerde en onzorgvuldig is geweest, doch beperkt zich tot een loutere bewering, die geenszins ondersteund worden door de stukken van het administratief dossier en die zij geenszins staft met een begin van bewijs. Nu niet blijkt, minstens niet wordt aangetoond, dat de verzoekende partij een asielaanvraag indiende op 11 september 2017, is het betoog van de verzoekende partij in haar zevende middel, dat aldus uitgaat van de premisse dat zij op 11 september 2017 een asielaanvraag indiende, niet dienstig.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op, in zoverre de verzoekende partij zou doelen op de asielaanvraag van 13 oktober 2017, dat uit de stukken van het administratief dossier wel degelijk blijkt dat deze geregistreerd werd, zodat de verwerende partij geen onzorgvuldigheid kan verweten worden. Verder kon de verwerende partij, op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing op 11 oktober 2017, ook geen rekening houden met een asielaanvraag die pas twee dagen later wordt ingediend. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.).

4.7.4. Gelet op voorgaande vaststellingen, maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van de motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht, noch van de artikelen 2 en 3 van het EVRM of van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Machtsoverschrijding blijkt evenmin.

Het zevende middel is ongegrond.

4.8. In een achtste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

4.8.1. Het achtste middel wordt door de verzoekende partij toegelicht als volgt:

“Aangezien de bijgevoegde bewijzen, namelijk drie officiële brieven waaruit blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij wordt gezocht en moet gestraft worden wegens het niet vervullen van legerdienst en wegens het vermeend hebben van banden met de PKK, de asielaanvragen van verzoekende partij d.d. 11 september 2017 en 13 oktober 2017 ondersteunen; Dat de verwerende partij hier evenwel geen rekening mee hield bij het nemen van haar bestreden beslissing; Dat de verwerende partij hierdoor de artt. 2 en 2 EVRM geschonden heeft; Dat de gedwongen uitvoering van de bestreden beslissing ertoe zal leiden dat de echtgenoot verzoekende partij – vader van drie kinderen- naar een gebied zal worden gebracht waarin hij wordt gezocht om te worden gevangen genomen en gestraft/gedood; Dat dit strijdig is met zijn recht op leven en met het verbod van foltering of onmenselijke behandeling; Dat de bestreden beslissing strijdig is met artt. 2 en 3 E.V.R.M., zodat zij dient te worden vernietigd; (Wordt enkel verzoekster teruggezonden en laat men haar echtgenoot hier, hetgeen niet de gewoonte van DVZ zou zijn, dan is er sprake van een schending van art. 8 EVRM, zijnde het recht op gezinsleven.)”

4.8.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zelf aangeeft dat de bijgevoegde bewijzen de asielaanvraag van 13 oktober 2017 ondersteunen. De Raad herhaalt dat niet blijkt, minstens niet wordt aangetoond, dat de verzoekende partij een asielaanvraag indiende op 11 september 2017.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij op 11 oktober 2017 kennis had van de drie bij haar verzoekschrift gevoegde bewijzen waaraan de verzoekende partij refereert, zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

Gevraagd ter terechtzitting naar haar actueel belang bij haar betoog dat de verwerende partij geen rekening hield met de bewijzen die haar asielaanvraag ondersteunden, nu haar asielaanvraag van 13 oktober 2017 niet in overweging werd genomen en het beroep hiertegen op 7 december 2017 werd verworpen door de Raad, stelt de verzoekende partij dat het Commissariaat-generaal over andere zaken oordeelt dan de verwerende partij bij terugwijzing, met name dat eerstgenoemde oordeelt over de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en dat laatstgenoemde oordeelt over artikel 3 van het EVRM, dat dit niet helemaal hetzelfde is en dat artikel 3 van het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet.

De door de verzoekende partij aangevoerde argumenten dat haar echtgenoot in het land van herkomst zal worden gezocht om gevangen genomen te worden en gestraft of gedood, dat dit blijkt uit de bewijzen, namelijk drie officiële brieven waaruit blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij wordt gezocht en moet gestraft worden wegens het niet vervullen van legerdienst en wegens het vermeend hebben van banden met de PKK, werden aldus reeds onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in haar beslissing van 22 november 2017 tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag en door de Raad bij arrest nr. 196 283 van 7 december 2017. De Raad oordeelde dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Dit impliceert dat geen nieuwe elementen voorliggen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst dient te vrezen voor haar leven of het risico loopt te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende

behandelingen of straffen. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat de gedwongen uitvoering van de bestreden beslissing ertoe zal leiden dat haar echtgenoot – vader van drie kinderen – naar een gebied zal worden gebracht waarin hij wordt gezocht om te worden gevangen genomen en gestraft of gedood.

Het asielrelaas van de verzoekende partij werd aldus reeds onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werden aan de verzoekende partij geweigerd en naar aanleiding van de tweede asielaanvraag, waarbij ook de bij het verzoekschrift gevoegde stukken werden voorgelegd, werd geoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en door de Raad dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad stipt nog aan dat gelet op de toetsingscriteria van de subsidiaire beschermingsstatus, door de commissaris-generaal en de Raad reeds werd vastgesteld dat de verzoekende partij geen vrees voor een behandeling in strijd met de artikelen 2 en 3 van het EVRM heeft aangetoond (het artikel 2 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a van de Vreemdelingenwet en de draagwijdte van het onderzoek in het licht van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet sluit zeer nauw aan bij het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM). Hoewel zij erop wijst dat de toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 en van artikel 3 van het EVRM niet helemaal hetzelfde is, laat de verzoekende partij na te duiden welk verdergaand aspect van artikel 3 van het EVRM niet zou onderzocht zijn.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM blijkt niet.

Het achtste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4.9. In een negende middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, betoogt de verzoekende partij dat het bevel dient beschouwd te worden als ingetrokken.

4.9.1. Zij argumenteert als volgt:

“A. Aangezien verzoekende partij op 13 oktober 2017 een asielaanvraag indiende; Dat een asielaanvraag een, weliswaar precair, recht op verblijf impliceert zolang de asielaanvraag loopt; Dat Uw Raad in zulk een situatie reeds als volgt heeft geoordeeld (arrest d.d. 16 januari 2017 in de zaak RvV 192 585 betreffende E.R. (...)): “Aangezien een vreemdeling niet tezelfdertijd onderworpen kan zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een -weliswaar tijdelijke en precaire-verblijfstitel, dient de bestreden beslissing als impliciet doch zeker ingetrokken te worden beschouwd (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). Het beroep is derhalve zonder voorwerp.” Dat het behoort dat Uw Raad in casu vaststelt dat het indienen van een asielaanvraag een –weliswaar tijdelijke en precaire-verblijfstitel impliceert, waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet doch zeker ingetrokken dient te worden beschouwd; B. Aangezien verzoekende partij op 13 oktober 2017 een asielaanvraag indiende; Dat de wet (art. 52/3, §2 Vreemdelingenwet van 15/12/1980) de Dienst Vreemdelingenzaken verplichtte om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren; Dat zulks conform art. 74, §2 van het uitvoeringsbesluit van 08/10/1981 werd afgegeven in de vorm van een bijlage 13quinquies; Dat de wet (art. 74/6 Vreemdelingenwet) voorziet in de mogelijkheid om de asielzoeker vast te houden in afwachting van het resultaat van de asielaanvraag; Dat zulks conform art. 74, §2 van het uitvoeringsbesluit van 08/10/1981 werd afgegeven in de vorm van een bijlage 39bis; Dat gezien er op 16 oktober 2017 een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven (bijlage 13quinquies), evenals een bevel tot vasthouding (bijlage 39bis), behoort te worden vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding van 11 oktober 2017 impliciet werd ingetrokken; Dat verzoekende partij Uw Raad verzoekt om hieromtrent uitdrukkelijk standpunt in te nemen, gezien DVZ in een ander dossier als volgt stelde: “Er is geen enkele rechtspraak die stelt dat de afgifte van een nieuw BGV leidt tot de opheffing van een eerder BGV (...)” (Dossier Raza Moshan – 8451975 – Attaché Koen Pappaert); Dat de verwerende partij in ieder geval niet kan stellen dat de afgiften van de bijlagen 13quinquies en 39bis louter de uitvoering van haar wettelijke plicht is, gezien art. 74/6 Vreemdelingenwet niet in de plicht, maar wel in de mogelijkheid van afgifte voorziet;”

4.9.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze

waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat door de verzoekende partij in het verzoekschrift geen rechtsregel wordt aangeduid die door de eerste bestreden beslissing zou zijn geschonden. Het negende middel is onontvankelijk.

4.9.3. Ten overvloede wijst de Raad op wat volgt.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest J.N. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie van 15 februari 2016 het volgende geoordeeld:

“Ten aanzien van de aanwijzing van de verwijzende rechter dat de indiening van een asielverzoek door een persoon die voorwerp van een terugkeerprocedure is, volgens zijn eigen rechtspraak tot gevolg heeft dat enig terugkeerbesluit dat in het kader van die procedure is vastgesteld van rechtswege verval, moet worden benadrukt dat het nuttig effect van richtlijn 2008/115 hoe dan ook vereist dat een krachtens deze richtlijn ingeleide procedure, in het kader waarvan een terugkeerbesluit, in voorkomend geval gepaard gaand met een inreisverbod, is vastgesteld, kan worden hervat in het stadium waarin zij is onderbroken als gevolg van de indiening van een verzoek om internationale bescherming, zodra dat verzoek in eerste aanleg is afgewezen. De lidstaten mogen immers niet de verwezenlijking van de met deze richtlijn nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, in gevaar brengen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 59).” en dat “Zowel uit de loyaliteitsverplichting van de lidstaten die uit artikel 4, lid 3, VEU voortvloeit en die in punt 56 van het arrest El Dridi (C 61/11 PPU, EU:C:2011:268) in herinnering is gebracht, als uit de vereisten van doeltreffendheid die met name in overweging 4 van richtlijn 2008/115 zijn vermeld, volgt immers dat aan de bij artikel 8 van die richtlijn aan de lidstaten opgelegde verplichting om in de in lid 1 van dat artikel genoemde gevallen tot verwijdering over te gaan, zo spoedig mogelijk moet worden voldaan (zie in die zin arrest Achughabian, C 329/11, EU:C:2011:807, punten 43 en 45). Aan die verplichting zou niet zijn voldaan indien de verwijdering vertraging zou oplopen als gevolg van het feit dat een procedure als in het vorige punt omschreven niet in het stadium waarin zij is onderbroken moet worden hervat, maar van het begin af aan zou moeten worden gevoerd na de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg.” (HvJ 15 februari 2016, J.N. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 75-76).

Uit bovenstaande rechtspraak blijkt dat het indienen van een herhaalde asielaanvraag niet verhindert dat de terugkeerprocedure op basis van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, *in casu* de eerste bestreden beslissing, wordt hervat nadat het nieuwe verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg is afgewezen. *In casu* werd de herhaalde asielaanvraag van de verzoekende partij van 13 oktober 2017 afgewezen met de beslissing van de commissaris-generaal van 22 november 2017 houdende weigering van inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag.

De verzoekende partij kan dan ook niet zonder meer voorhouden de eerste bestreden beslissing, louter door het indienen van een navolgende asielaanvraag impliciet doch zeker ingetrokken is.

4.9.4. De Raad stelt ook nog vast dat uit de door de verzoekende partij vermelde bepalingen niet kan afgeleid worden dat het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten leidt tot de al dan niet impliciete intrekking van een vorig bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij laat eveneens na om uiteen te zetten op welke wijze het al dan niet verplicht nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten na het indienen van een (herhaalde) asielaanvraag, zou leiden tot de intrekking van een eerder genomen bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij toont niet aan en de Raad ziet niet in waarom de eerste bestreden beslissing niet meer in het rechtsverkeer aanwezig zou zijn.

In zoverre haar uiteenzetting onder punt B van het negende middel gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, herhaalt de Raad dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

4.10. In een tiende middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, stelt de verzoekende partij dat het inreisverbod dient beschouwd te worden als ingetrokken.

4.10.1. De verzoekende partij geeft volgende toelichting bij haar tiende middel:

“A. Aangezien de beide bestreden beslissingen onlosmakelijk verbonden zijn, gezien de tweede beslissing (het inreisverbod) onmogelijk kan opgelegd/behouden worden zonder de eerste beslissing (het bevel); • als een uitwijzingsbevel impliciet ingetrokken werd, kan Dienst Vreemdelingenzaken zich niet meer baseren op de niet-uitvoering van dat uitwijzingsbevel om een inreisverbod af te geven (RvV nr. 143.395 van 16 april 2015 en RvS nr. 233.201 van 10 december 2015). • als een uitwijzingsbevel dat impliciet ingetrokken werd gepaard ging met een inreisverbod, wordt ook dit inreisverbod impliciet ingetrokken (RvS nr. 229.575 van 16 december 2014). Dat het bestreden inreisverbod moet worden geacht ingetrokken te zijn, gezien het bestreden bevel behoort ingetrokken te zijn dan wel vernietigd te worden; B. Aangezien de verwerende partij de mogelijkheid had om opnieuw een inreisverbod af te leveren tegelijk met de afgifte van het nieuwe bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding op 16 oktober 2017, doch zulks niet deed; Dat hieruit kan afgeleid worden dat DVZ het inreisverbod van 11 oktober 2017 niet meer handhaaft;”

4.10.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat door de verzoekende partij in het verzoekschrift geen rechtsregel wordt aangeduid die door de tweede bestreden beslissing zou zijn geschonden. Het tiende middel is onontvankelijk.

4.10.3. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het argument van de verzoekende partij onder punt A in het tiende middel dat uitgaat van de premisse dat de eerste bestreden beslissing moet worden geacht ingetrokken te zijn, niet dienstig is daar, zoals blijkt uit de bespreking van het negende middel er geen sprake is van een – al dan niet impliciete – intrekking van de eerste bestreden beslissing.

4.10.4. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat het de verwerende partij geenszins toekomt om bij het nemen van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten een nieuwe beslissing tot afgifte van een inreisverbod te nemen enkel om het reeds bestaande inreisverbod te bevestigen, minstens toont de verzoekende partij niet aan uit welke wettelijke bepalingen dit zou blijken. Uit het louter nemen, na het ter kennis brengen van de tweede bestreden beslissing, van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten – zonder dat hiermee een nieuw inreisverbod gepaard gaat – kan geenszins afgeleid worden dat de tweede bestreden beslissing niet meer wordt gehandhaafd.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER